

משה מרון, בהלווית ליברלי אחר, דויד שיפמן

בסוף ישיבת הוועד הציע יגון, שכדי לשמור על כבוד המנכ"ל המוסד, מן הראוי שהישיבה תהיה חסויה, אולם ליתר ביטחון, מחשד שמא תודלף גירסת לסי החוזה, הכינו יגון, מרון ופאפו הודיעו על השתתפותם, שנתפרסם רק במיקרה של הדלפה. מיידי אחרי ההדלפה הצפויה, נמסרה הודעה על חבריה הוועד, אך יגון חזר בו ממנה, אחריכך, והביע תמיכה בלפיד.

השידור, ורואה את כל נבחריו הציבור שם: "היושבראש, ראובן ירון מחרות, מעמיד פנים כניטרלי, חברים אחרים לא יודעים על מה לדון, רק הסמ"ר וריוניוניסטה הזה, הארץ פאפו, הוא היחיד שם שנתון כיווני-דרך". פאפו משתייך ל-חטיבת לע"ם שבליכוד.

כאשר כתב ח"כ מייכ"א אל קליינר בזמן המילחמה מאמר שפורסם במעריב, הוא לא העלה על דעתו שבעיקבות כך הוא יכבד הצעת חוק מפורטת עם חבר. קליינר כתב אז, שיתכן כי יש לחוקק חוק, שיאסור הפגנות-רחוב בזמן מילחמה. חברו, המישפטן זאב סגל, המתנגד לרעיון, ענה לו מעמדו כח"כ.

מל דמי אותו עיתון, בעיקר בות כך הם נפגשו, והחליטו לעבד במשותף הצעת חוק יסוד: חופש הביטוי, כחלק משאיפה להעביר בסופו של דבר את כל סעיפי חוק יסוד: זכויות האזרח. השנ"ים נפגשים לעיתים תכופות ודגים בחוק המוצע. הם מציינים עים לבטל את הצנוורה על סרטים ומחזות.

קליינר, שתוא מישפטן במיקצועו, החליט לנצל את ימי ראשון וחמישי, הפגיויים מעבודתו בכנסת והצטרף ל-מישרד עורכי-דין בתל-אביב, הוא כבר דאג להודיע לחבריו בחרות שלא יעזו לפנות אליו כדי לקבל עזרה, תוך ניצול מעמדו כח"כ.

מי אמר שבמפלגה הליברלית אוכלים איש את רעהו? סגן יושב-ראש הכנסת לשעבר, משה מרון, חייב את חייו לשניים מחברי המייכ"א. מרון הגיע לטקס האש-כבה של דויד שיפמן, סגן-שרי-התחבורה שמת השבוע, וחש ברע. הוא פתח את חולצתו וביקש לשבת. שרי-התתי-

פאפו זכה באחרונה בדבריי-שבח מכיוון בלתי-צפוי. המפגין הירושלמי הוותיק, איש הימין הקיצוני-קיצוני יצחק שמואל, סיפר שהוא מופיע בישיבות של מליאת רשות-

איד זורע

נראה ממה את גבו לאלוף במילואים אורנה ויהורם גאון, אחרי דני מט. השניים באו לביתם של פיצ'חדה, שהכנסותיה קודש לבית מכבי רמת-גן. שני האלופים אינם יריבים, אלא אפילו בעלי תפיסת-עולם אידיאולוגית דומה, והפניית-הגב לא היתה מכוונת. זורע בא לתערוכה כדי לצפות בתרשים המיבנה אותה תיכונ האדריכל החיפאי דויד ינאי, שהתפרסם כמי שחשף את שעוריות, "בית-הלוחם" בעיר. בעיקבות הפירסום הוא נותר ללא עבודה, ואז חקמו זורע ועוד שני חברים מקיבוץ מעגן-מיכאל, האלוף יוחאי בן-נון וגרשון אגמון, ועד ציבורי להגנת ינאי. ינאי וחבריו ממעגן-מיכאל פגשו באותה התערוכה שני עיתונאים, שליוו את פרשת, "בית-הלוחם" לאורך כל הדרך - נאל גלאי מ, על המישמר, ומרדכי גילת מ, ידיעות אחרונות.

אתור בראונר

מפיק הסרטים האמריקאי בא השקנית ניצה שול. בירך את באי-האירוע שרי-האוצר, יורם ארדור, המוגדר כאחד מס' 1 של קבוצת הכדורסל של מכבי רמת-גן. הסיבה: בנו, דני, משחק כדורסל בקבוצת הנוער הרמת-גנית. את האירוע אירגן העיתונאי נח קליגר, סגן יושב-ראש מכבי רמת-גן, שביקש מיהורם גאון, שתחת הופעת-חינם יתן את ביתו ברמת-השרון ליום שבת אחד לצורך תצוגת ומכירת הציורים.

אנשים

הפסיכולוג גיורא זכין, בנו של ח"כ מפי"ם רב זכין, שי-נערכה בקיבוץ להבות-הבשן. הוא מיהר להצטדק: "לקחת, לא הלכתי גם לחתונתו של חיים דרוקמן."

מה עושים העיתונאים כאשר לא מתרחש דבר במקום האירוע? ביום השלישי ישבו ליד שולחן אחד בכנסת ארבעה - דן מרגלית, מהארץ, ראול טייטלבוים מדיעות אחרונות, ביצור וארזי גולן מהרדיו - ודיאיוגו תאחד את השני.

הפרופסור זאב וילנאי טוען, שיש לו חלק במחדל הגדול ביותר של מדינת-ישראל אל. וילנאי, המומחה לידיעת הארץ, מספר שהוא היה מראשי שוני המסיירים בעיר העתיקה בירושלים אחרי הכיבוש ב-1967. בהר-הבית הוא לא מצא נפש חיה, ואז הוא דרש שיצרו עובדה, יפתחו את השערים ויתנו ליהודים להיכנס למקום. הוא סיפר שלדעתו אפילו הר"מ זאב היה שם, ובעבר אף היה שם בית-כנסת, שבו התפללו יהודים. הרבנים הטילו וטו על הרעיון, וילנאי מצטט ער שהוא לא עמד אז על דרישתו בכל תוקף.

הוא צילצל למזכירתו של הר-פרופסור שלמה לניאדו, ראש המלקה הקאדיולוגית בבית-החולים איכילוב, וביקש שתשלח אמבולנס לבניין הר-עירייה. מרון הועבר לבית-החולים ולשם שיבא בתל-השומר ולעבור שלושה ימים שוחרר לביתו.

ח"כ זינגר היה עד לסיקור הטלוויזיה מהכנסת, ומ"סיבה זו נאלץ הצוות לצלם שנית את הקטע. ביום שני בלילה, כאשר הסתיים חלקו הראשון של הדין המדיני, שפתח את משבב הווארף של הכנסת, החל יגאל גורן משרד על רקע האולם הריק את שי-דורו מהמישכן. זינגר, ששכה ספר על שולחנו, נכנס שוב למליאה המוארת, שבה נשמע רק קולו של גורן. הוא עבר מאחורי גבו של גורן וצולם כך. כשהגיע למלגו בירושלים, הוא המתין לראות את עצמו בשידור, אך לאזכותו גילה שהקטע צולם שנית והוא לא נראה מאחורי גבו של גורן.

מהו פילנטרופ? ח"כ המערך, נפתלי ברומנטל

בימאי הסרטים, בא עם חברתו לחיים, השחקנית מיכל בת-אדם וילדם המשותף למישמרת מחאה של ה, וועד נגד המילחמה בלבנון, שהתקיימה בכיכר-מלכי-ישראל, במלאת 40 יום לטבח במחנות הפליטים בבירות. המישמרת, שעמדה במקום מבוקר ועד לילה עוררה תשומת-לב רבה ואנשים רבים נעצרו ליד המפגינים ושוחחו איתם.

אשה מ'זרחי

בכיכר-מלכי-ישראל, במלאת 40 יום לטבח במחנות הפליטים בבירות. המישמרת, שעמדה במקום מבוקר ועד לילה עוררה תשומת-לב רבה ואנשים רבים נעצרו ליד המפגינים ושוחחו איתם.

ראובן כ"ץ, שהוא פסיכולוג תעשייתי, מוכר יותר כיועץ לענייני השקעות של חברות וקונצרנים גדולים. יש לו אחות תאומה, חוזה, הר-נשואה לאיש-הביטוח ירפי חכמי. השניים החליטו להכנס לעסקי-בידור. הם שותפים ב-דיסקוטק גדול בתל-אביב וכ"ץ, שהעסק נראה לו, מספר שהוא מתכוון להביא לארץ באפריל הבא את הזמר רוד סטיון-ארט, בהשקעה של 200 אלף דולר. באותו דיסקוטק שבו שותף כ"ץ, שומרים בפתח אנשי אבטחה של חברה פרטית. כ"ץ החליט שהוא פולש גם לתחום זה, ונכנס לשותפות עם בעל-החברה, מנחם ארמון.

הסביר, שתרגום בלתי-מדויק מאידיש הוא: "אומר הרבה וגותן טיפה". עיתונאי מעריב יהושע ביצור, מספר, ששמו של ח"כ הליברלים דרור זינגרמן הגיע עד ליציעי מיגרשי הר-כדורגל, ולא דווקא ככינוי חיובי. במישחק בין בית"ר ירושלים והפועל כפר-סבא, שבו נוצחו הירושלמים, היה נדמה לקהל האהדים, שהבית-ידיים מזלזלים בכוחה, כדי להפסיד ומאחזים את עיני-הקהל. הר-קהל סרץ בקריאות קצובות: "זינגרמן, זינגרמן!" כתב הרדיו בכנסת, אריה גולן לא הגיע לחתונת